

Editoriaal

De fiscus wilt steeds meer bevoegdheden

De overheid blijft de bevoegdheden van de belastingdienst vergroten en de rechten van belastingbetalers beperken.

De aanvallen zijn talrijk. Allereerst moesten de enkele overgebleven restanten van het bankgeheim aangevallen worden. We hebben amper een eerste wet aangenomen, die ambtenaren gemakkelijker toegang geeft tot de gegevens van het Centraal Aanspreekpunt van de NBB, dat we nu al geconfronteerd worden met een nieuwe eis van de fiscus: ze willen de gegevens van dit centrale punt kunnen gebruiken om aanwijzingen van fraude te vinden, terwijl ze tot nu toe aanwijzingen van fraude moeten hebben om toegang te krijgen tot dit Centraal Aanspreekpunt. Met andere woorden, de laatste beperkingen die er waren, zouden moeten worden afgeschaft en de fiscus weet alles over uw privacy.

Ondertussen hebben belastingambtenaren al het statuut van officier van gerechtelijke politie gekregen, die dus in gemengde teams met politiemensen onderzoek zullen kunnen doen. Het betrekken van ambtenaren die handelen op bevel van de Uitvoerende Macht bij een gerechtelijk onderzoek lijkt de Minister van Financiën, die Montesquieu waarschijnlijk niet heeft gelezen, niet te deren en lijkt de spot te drijven met het principe van de scheiding der machten.

Nog zorgwekkender is dat men zich op het vlak van de procedure kan afvragen hoe de fiscus nog in staat zal zijn om een klacht in te dienen en zich burgerlijke partij te stellen, terwijl het onderzoek zal uitgevoerd zijn door ambtenaren die onder haar gezag werken. Het is de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht die daarmee ter discussie wordt gesteld en het recht op een eerlijk proces wordt in twijfel getrokken.

Daarnaast worden de verjaringstermijnen voortdurend verlengd, en dit in de grootste verwarring. De Minister wil de periode van drie jaar verlengen naar vier jaar en de periode van zeven jaar naar tien jaar. Dit is terugkeren naar een eeuwenoud pact: de belastingdienst beschikt over aanzienlijke bevoegdheden om zijn vordering vast te stellen, waarvan de meest spectaculaire de verplichting is, die voor geen enkele andere schuldenaar van een schuld bestaat, om zelf aangifte te doen, op straffe van strafrechtelijke sancties. Maar in ruil daarvoor moet de overheid binnen korte tijd haar rechten laten gelden. Met name omdat van belastingplichtigen, gewone burgers, niet kan worden verlangd dat zij bewijsstukken gedurende lange tijd bewaren, aangezien het niet hun rol is om documenten voor de belastingdienst op te slaan.

Men beweert op te treden «om belastingfraude te bestrijden». Het is moeilijk in te zien hoe toenemende vertragingen fraudeurs zullen afschrikken. Maar we kunnen er zeker van zijn dat deze opeenvolgende en talrijke maatregelen door de belastingbetaler als oneerlijk zullen worden ervaren – wat ze ook zijn – en dat de weinige elementen van vertrouwen die overblijven tussen de belastingdienst en de bevolking uiteindelijk zullen verdwijnen. Men kan niet dromen van sterkere stimulansen om ... een administratie te bedriegen die mensen niet langer respecteert.

Als we echt tegen fraude zouden willen optreden, zouden we de relatie tussen de overheid en de belastingbetalers moeten pacificeren en doen wat geen enkele regering ooit heeft willen doen: een echt belastinghandvest instellen dat hen rechten geeft die afdwingbaar zijn tegenover de belastingdienst.

Typhanie Afschrift

De klauwen van de beer

Sterke macht?

Tot nu toe, om te spreken van “sterke macht” in een democratische staat die als een ongerijmdheid werd beschouwd, om steun te zien voor vroegere of huidige dictaturen. Kortom, het was politiek incorrect.

Helaas zijn de dingen aan het veranderen en hebben we onlangs de jonge voorzitter van de partij Vooruit horen pleiten voor de noodzaak van een «sterke macht». We zullen in het editoriaal hierboven hebben over het feit dat dat is wat hij doet vanuit een fiscaal oogpunt. Maar de verwijzing die hij gebruikte om de vermeende behoefte aan dergelijke macht te rechtvaardigen, is waarschijnlijk nog erger: hij baseerde zich op de reactie van regeringen op de covid-pandemie, om te rechtvaardigen dat dit nodig was.

Het is niet omdat we tijdens deze pandemie een echte dictatuur hebben moeten doorstaan, dat deze gerechtvaardigd was.

We zien vandaag de dag dat integendeel de vrijheden van de burgers zeer ernstig geschonden zijn, dat dit de staatsbegroting heeft geruïneerd, zonder dat deze waarschijnlijk ooit heeft kunnen herstellen, dat veel bedrijven hebben moeten sluiten, dat we vandaag de dag nog steeds in de distributie het gevoel hebben dat de schade aan toeleveringsketens is toegebracht, dat de markt voor veel producten ernstig is verstoord. En dit alles waarom? Omdat één Staat, zogenaamd een “strateeg”, elke activiteit wilde blokkeren, zogezegd om “de gezondheid te vrijwaren”.

Vandaag zien we dat de landen, zoals België, die China hebben geïmiteerd en tot een “lockdown” zijn overgegaan op gezondheidsvlak praktisch geen betere resultaten hebben bekomen dan zij die een redelijkere attitude hebben aangenomen. En dat is nog zonder de mensen te tellen die zich niet naar behoren hebben kunnen laten verzorgen voor andere ziekten of aandoeningen dan covid en die daarvan vandaag en morgen de gevolgen van dragen op gezondheidsvlak.

Nee. De sterke staat moet, zowel op fiscaal gebied als op alle andere, politiek incorrect blijven in een staat die vrij wil zijn.

Inhoudstafel

De verplichting van elektronische betaalmiddelen vanaf 1 juli aanstaande	1
De zogenaamde «ATAD 3»-richtlijn en haar gevolgen voor reeds bestaande ondernemingen.	3
Mobiliteit en koopkracht: een vreemde expertise	6
Het tweede actieplan van het college ter bestrijding van sociale en fiscale fraude	7
Kwijtschelding van btw-boetes: volledige bevoegdheid voor de rechter	8
Een vernieuwing van het beginsel van behoorlijk bestuur en rechtszekerheid	10
Een redelijke termijn invoeren tegen btw-navorderingen?	11
De fiscus mag uw telefoonfacturen niet opvragen bij uw operator	13
Een vergissing door afleiding is een materiële fout	14
De afschaffing van het belastingvoordeel gericht op de bepaling voor anderen in levensverzekerings-contracten in het Brussels Gewest.	15
Een schenking registreren op MyMinFin ?	16

Laure VAN DE PUTTE

De verplichting van elektronische betaalmiddelen vanaf 1 juli aanstaande

De wet van 17 maart 2022 (B.S. 25/03/2022) houdende diverse fiscale en fraudebestrijdingsbepalingen voert een volledig nieuwe verplichting in die rust op alle vennootschappen in de zeer ruime zin van het woord.

Ze voegt inderdaad in boek VI, titel 2, hoofdstuk 2/1 van het Wetboek van economisch recht een “Hoofdstuk 2/1. Van betaling door de consument” in en voegt ook het artikel VI.7/4 toe dat zegt:

“Onverminderd artikel VII.30, § 3, stelt de onderneming, wanneer de betaling in euro plaatsvindt in de fysieke en gelijktijdige aanwezigheid van de consument en de onderneming, ook een elektronisch betaalmiddel ter beschikking van de consument.

Voor de toepassing van dit artikel is het elektronische betaalmiddel een ander betaalmiddel dan euromunten en -bankbiljetten, verstrekt door een aanbieder van betalingsdiensten als bedoeld in artikel I.9, 2°, betreffende de definities die van toepassing zijn op boek VII van het Wetboek van economisch recht”.

Deze maatregel is van kracht vanaf 1 juli 2022. Volgens de voorbereidende werken van de wet heeft “deze nieuwe verplichting dus als doel om de consumenten steeds de garantie te geven te kunnen

betalen via elektronische weg, als hij dat wenst”. Maar dat is niet alles aangezien deze werken zeggen dat “deze nieuwe verplichting ook opgelegd wordt in het kader van het actieplan tegen fraude zoals voorgesteld door de Minister van Financiën” (Parl.doc., 55-2472/001, p. 20).

Wie is betrokken?

Een onderneming wordt juridisch gedefinieerd als «elke natuurlijke of rechtspersoon die een duurzaam economisch doel nastreeft, met inbegrip van haar verenigingen» (artikel I.8, 39° van het Wetboek van economisch recht).

Zijn ook inbegrepen in deze omschrijving de vennootschappen van alle groottes alsook de vrije en intellectuele beroepen.

Het betreft dus alle personen, verenigingen, administraties, enz. die economische activiteiten uitoefenen in contact met consumenten.

Overheidsinstanties zijn, voor wat betreft hun activiteiten die geen deel uitmaken van hun wettelijke taak van algemeen belang, ondernemingen die aan deze nieuwe verplichting zijn onderworpen.

Welke situatie valt onder deze nieuwe maatregel?

Deze maatregel heeft betrekking op de situatie van een transactie jegens een consument (B2C). Deze maatregel is niet van toepassing op business-to-business (B2B)-relaties.

Voor alle bedrijven kunnen de elektronische betaalterminal en de kosten die deze genereert worden afgeschreven, waardoor deze afschrijvingen kunnen worden afgetrokken van de belastbare grondslag van het bedrijf.

Het is nodig om voor de consument een elektronisch betaalmiddel ter beschikking te stellen wanneer de betaling in euro gebeurt **in fysieke en gelijktijdige aanwezigheid** van de consument en de onderneming (restaurant, markt, voeding, handels, enz.). Daarentegen kan de onderneming één enkel elektronisch betaalmiddel ter beschikking stellen en ze kan kiezen welke. Ze is dus niet verplicht om meerdere verschillende elektronische betaalmiddelen ter beschikking te stellen.

Wat is een elektronisch betaalmiddel?

Al lijkt het systeem van Bancontact het meest evident, toch is het niet het enige betaalmiddel dat beschikbaar is voor de onderneming. Het is inderdaad zo dat elke betaalterminal met debet- en/of kredietkaart, applicaties voor op de smartphone, bankoverschrijving, enz. mogen gebruikt worden.

Daarentegen worden de cryptomunten of virtuele valuta, maaltijdcheques, ecocheques en consumptiecheques uitgesloten van het toepassingsveld van artikel VI.7/4 van het Wetboek van economisch recht. Dat betekent

dat de onderneming niet verplicht is om een toestel te hebben om die betaalmiddelen te kunnen gebruiken.

Kan de consument nog cash betalen?

Hoewel er voortaan een verplichting voor het bedrijf rust om een elektronisch betaalmiddel ter beschikking te stellen van consumenten, belet dit de consument niet om contant te betalen als hij dat wenst.

De wet verplicht het bedrijf immers niet om betalingen te weigeren door middel van munten en biljetten, en dit betaalmiddel moet altijd door het bedrijf worden geaccepteerd.

Wat is de sanctie in geval van het niet respecteren van deze verplichting?

De wet introduceert de schending van de verplichting om een elektronisch betaalmiddel ter beschikking te stellen, onder de overtredingen die bestraft worden met een niveau 2-sanctie van artikel XV.83 van het Wetboek van economisch recht, dat wil zeggen een strafrechtelijke boete variërend van een **minimumbedrag van € 26 tot een maximumbedrag van**

€ 10.000 of 4% van de totale jaaronzet van het laatste afgesloten boekjaar voorafgaand aan de oplegging van de boete met betrekking tot welke gegevens om de omzet vast te stellen jaarlijks beschikbaar zijn, indien dit een hoger bedrag vertegenwoordigt (artikel XV.70 van het Wetboek van economisch recht).

Fiscaliteit

Voor alle bedrijven kunnen de elektronische betaalterminal en de kosten die deze genereert worden afgeschreven, waardoor deze afschrijvingen kunnen worden afgetrokken van de belastbare grondslag van het bedrijf.

Dan wordt voor kleine bedrijven, eenmanszaken en vrije beroepen het tarief van de belastingaftrek op investeringen verhoogd met 17%, van 108% naar 125% tot eind 2022.

Dit betekent dat, op voorwaarde dat ze deze kosten over ten minste 3 opeenvolgende jaren afschrijven, deze bedrijven tot 125% van de kosten van het elektronische betaalmiddel kunnen aftrekken. Een terminal aan 1000 € kan dus tot 31 december 2022 als beroepskosten worden afgetrokken tot 1250 €.

Melanie DAUBE

De zogenaamde «ATAD 3»-richtlijn en haar gevolgen voor reeds bestaande ondernemingen.

De Europese Commissie heeft onlangs haar ontwerp van nieuwe richtlijn gepubliceerd met de naam «ATAD III» (voor « Anti-Tax Avoidance 3 »). Deze richtlijn, die nog in ontwerp is, wordt ook aangeduid onder de term «Unshell-richtlijn». Deze richtlijn is volgens de presentatie van de Commissie een nieuwe stap in de totstandbrenging van een eerlijk en duurzaam Europees stelsel van vennootschapsbelasting, dat aldus een aanvulling zal vormen op de mechanismen voor de uitwisseling van informatie die worden georganiseerd door de verschillende zogenaamde «DAC»-richtlijnen en de «antimisbruik»-bepalingen die zijn ingevoerd bij de vorige «ATAD I»- en «ATAD II»-richtlijnen.

Het ontwerp «ATAD III» is bedoeld om het lot van entiteiten te regelen die gekwalificeerd worden als «coverbedrijven» of «lege dozen», ofwel bedrijven met een (te) zwakke inhoud, waarvan de zetel gevestigd

is op het grondgebied van een Lidstaat en die betrokken zijn bij grensoverschrijdende operaties, of waarvan de activa gevestigd zijn in een andere staat dan deze waar het gevestigd is. Hoewel bepaalde categorieën ondernemingen, zoals het ontwerp er nu uitziet, van het toepassingsgebied van de nieuwe maatregelen worden uitgesloten, en met name beursgenoteerde ondernemingen of gereguleerde entiteiten (met name AIFM-fondsen of icbe's), of zelfs entiteiten die ten minste 5 voltijdse werknemers in dienst hebben, is dit niet het geval voor holdings, financiële vennootschappen of patrimoniumvennootschappen, onroerend of niet, waar de Commissie weinig zin in heeft. Bedrijven die intellectuele eigendomsrechten bezitten, vallen ook onder de dekking.

Het ontwerp voorziet in de **verplichting**, voor ondernemingen die in aanmerking komen om **zich zelf aan te geven bij de belastingdienst** waaronder ze vallen, ongeacht of ze als een «coverbedrijf» kunnen worden beschouwd in het licht van de door de Commissie vastgestelde criteria. Deze bedrijven worden dan beschouwd als «**risicobedrijven**»). Als een vennootschap als zo'n «lege doos» wordt beschouwd,

wordt bepaald dat haar de **toegang tot verdragen ter preventie** van dubbele belasting en **Europese richtlijnen** (met name de «moederdochterrichtlijn», de rente- en royaltyrichtlijn of de richtlijn betreffende grensoverschrijdende fusies en soortgelijke transacties) **wordt ontzegd**. De **transparantie** zal ook verder worden **versterkt** door de invoering van een nieuw mechanisme voor de automatische uitwisseling van inlichtingen over elke vennootschap die als «coverbedrijf» kan worden aangemerkt, waardoor de lidstaten de lidstaat waar de zetel van de vennootschap is gevestigd, kunnen verzoeken een belastingcontrole uit te voeren.

Het ingediende ontwerp is momenteel in behandeling bij de lidstaten. Het kan dus nog worden gewijzigd. Het is de bedoeling dat deze «ATAD III»-richtlijn, wanneer zij wordt aangenomen, uiterlijk op 30 juni 2023 in het nationale recht van de lidstaten moet omgezet zijn om de bepalingen ervan **vanaf 1 januari 2024** van toepassing te maken.

De ontwerp-richtlijn begint met een onderscheid te maken tussen «risicovolle» ondernemingen, d.w.z. ondernemingen waarvan de inhoud a priori zwak of zelfs ontoereikend lijkt en waarvan

Hoewel het voorgestelde ontwerp nog kan evolueren tussen nu en de waarschijnlijke inwerkingtreding ervan op 1 januari 2024, lijkt het niettemin van essentieel belang dat de ondernemingen die mogelijks door het toepassingsgebied ervan zullen getroffen zijn, zich bewust worden van de mogelijke gevolgen ervan en zich onverwijld informeren over de voorwaarden die op hen van toepassing zullen zijn, aangezien reeds bepaald werd dat de referentieperiode waarvoor de situatie van een beoogde entiteit zal worden onderzocht (met het oog op hun mogelijke toepassingsvoorwaarden) om te bepalen of het al dan niet kan kwalificeren als een «coverbedrijf» in sommige opzichten 2 jaar geleden zal beginnen.... ofwel 1 januari 2022.

dus kan worden aangenomen dat ze een risico inhouden om voor belastingdoeleinden te worden gebruikt, en andere ondernemingen, die dit risico niet of slechts in geringe mate inhouden. Om dit te bereiken stelt de Commissie voor de **volgende 3 criteria** vast te stellen:

- criterium betreffende de inkomsten meer dan 75% van de inkomsten van de onderneming in de afgelopen twee jaar moeten inkomsten zijn die als passief worden beschouwd, d.w.z. interesten, dividenden of inkomsten uit de vervreemding van aandelen of onroerend goed (of, bij gebrek aan inkomsten, als meer dan 75% van de totale boekwaarde van de onderneming wordt vertegenwoordigd door private equity / vastgoedbeleggingen);
- criterium betreffende de betrokken van de vennootschap bij grensoverschrijdende activiteiten meer dan 60 % van de inkomsten van de onderneming of de boekwaarde van bepaalde activa in bezit zijn afkomstig van of bevinden zich in het buitenland;
- criterium betreffende de uitbesteding van het eigen beheer : in de afgelopen twee jaar moet het bedrijf de administratie van zijn dagelijkse activiteiten en besluitvorming met betrekking tot belangrijke functies hebben uitbesteed aan dienstverleners aan bedrijven of fiduciaires. De preambule van de ontwerprichtlijn verwijst naar situaties waarin een entiteit gebruik maakt van derde professionele dienstverleners

of overeenkomsten sluit met verbonden ondernemingen voor het verlenen van administratieve diensten om een juridische en fiscale aanwezigheid te vestigen en te behouden.

Wanneer aan deze 3 criteria is voldaan, wordt de onderneming beschouwd als een «**risicovol bedrijf**». In dit geval is de onderneming verplicht om in **elk van haar jaarlijkse belastingaangiften** een reeks informatie te specificeren die specifiek is voor haar situatie, en in het bijzonder om elk van de volgende vragen te beantwoorden (de «**inhoudtest**»), door haar antwoorden te **documenteren** met schriftelijk bewijs:

- Heeft het bedrijf een eigen pand, althans een pand dat bestemd is voor exclusief gebruik?
- Heeft het bedrijf ten minste één actieve bankrekening binnen de Europese Unie?
- **1.** Heeft de entiteit een of meer lokale (of grensoverschrijdende) bestuurders, gekwalificeerd, actief en bevoegd om strategische beslissingen te nemen, die hun functies en beslissingen onafhankelijk uitvoeren en die niet in dienst zijn of gemandateerd zijn door vennootschappen die geen banden hebben met de betrokken vennootschap?
- **2.** Heeft de entiteit een meerderheid van gekwalificeerde voltijdse werknemers die in de buurt van de entiteit wonen.

De in dit verband gerapporteerde informatie wordt **automatisch**

uitgewisseld met de andere lidstaten binnen 30 dagen na de dag waarop de belastingaangifte is ingediend. In dit verband moet worden opgemerkt dat elke niet-verklaring of valse verklaring met betrekking tot de criteria voor het identificeren van «risicobedrijven» of met betrekking tot de «testinhoud», wordt bestraft met **een boete die gelijk is aan ten minste 5 % van de omzet** van de betrokken onderneming.

Alleen wanneer het «risicobedrijf» kan aantonen dat ze de 3 hierboven genoemde vragen positief kan beantwoorden (en voor de derde vraag ten minste één van de 2 subvragen), wordt zij geacht een «**voldoende inhoud**» te hebben, maar **alleen voor het boekjaar waarop de aangifte betrekking heeft**. Een «risicobedrijf» dat niet aan deze 3 cumulatieve criteria voldoet, zal echter worden beschouwd als een «**coverbedrijf**», die daarentegen wordt verondersteld geen voldoende inhoudsniveau te bereiken.

De betrokken onderneming zal **dit vermoeden** nog steeds kunnen **weerleggen** indien zij kan rechtvaardigen en aantonen dat de activiteiten die de winst van de vennootschap hebben gegenereerd, daadwerkelijk en concreet door haar werden gecontroleerd vanaf haar zetel, en dat de risico's in verband met die activiteiten door haar werden gedragen. Dit bewijs zal moeten geleverd worden door middel van schriftelijke en bewijsdocumenten en betrekking hebben op:

- De schriftelijke rechtvaardiging van de economische en niet fiscale redenen voor het bestaan ervan;

- De beschrijving, en bewijs door documenten, van de functies (onder meer bewezen door het verstrekken van de arbeidsovereenkomst), bevoegdheden, ervaring en kwalificatie, van de werknemers van het bedrijf; en
- Het bewijs, gerechtvaardigd op basis van documenten, dat de strategische beslissingen van de onderneming daadwerkelijk worden genomen door de staat waar ze gevestigd is.

Het «risicobedrijf» kan ook een **vrijstelling** aanvragen bij haar belastingautoriteiten, waarbij concreet wordt aangetoond dat haar tussenkomst **geen enkel fiscaal voordeel** oplevert, d.w.z. dat zij geen vermindering van de belastingdruk van de uiteindelijk begunstigen van de onderneming of van de groep waarin het «risicobedrijf» is geïntegreerd, toestaat.

De omkering van het vermoeden van afwezigheid van inhoud en de vrijstelling voor het ontbreken van belastingvoordeel kunnen gedurende een periode van 5 jaar worden gehandhaafd.

Anders zal het «risicobedrijf» worden onderworpen aan de **sancties** die door de ontwerprichtlijn worden geregeld. In dit geval zal de lidstaat van vestiging van het «coverbedrijf» geen verklaring van fiscale woonplaats afgeven aan de betrokken onderneming, of een dergelijk certificaat verstrekken, waarbij wordt aangegeven dat de onderneming **echter niet zal kunnen profiteren van de voordelen van verdragen** ter preventie van dubbele belasting

of **Europese richtlijnen**. Ook de andere lidstaten zullen het coverbedrijf de toegang ontzeggen tot de voordelen waarin deze belastingverdragen en -richtlijnen voorzien. De betrokken onderneming verliest dus het voordeel van de vrijstelling (of vermindering) van de bronheffing, en ook die van de vrijstelling van de ontvangen inkomsten, of de verlaging van het belastingtarief van deze inkomsten.

Bovendien zullen deze andere lidstaten de **betrokken onderneming buiten beschouwing** laten zodanig dat haar inkomsten belast worden alsof zij rechtstreeks door de aandeelhouder of aandeelhouders van het «coverbedrijf» waren ontvangen. Dit terwijl de betrokken onderneming belastbaar blijft in haar staat van vestiging en dus aan al haar fiscale verplichtingen zal moeten voldoen, ongeacht de belastingheffing over haar inkomsten in de fiscale staat van vestiging van haar aandeelhouder(s) en/of in de lidstaat van een onderneming die haar betalingen verricht. Deze situatie is bekend bij de Belgische belastingplichtigen, omdat onze wet al weet wat de «Kaaimantaks» wordt genoemd. We moeten er echter op wijzen dat de toepassing

van de «Kaaimantaks» soms een zekere complexiteit kent, terwijl de in de ontwerprichtlijn vastgestelde criteria het mogelijk zullen maken de sanctie van fiscale transparantie systematischer toe te passen.

Hoewel het voorgestelde ontwerp nog kan evolueren tussen nu en de waarschijnlijke inwerkingtreding ervan op 1 januari 2024, lijkt het niettemin van essentieel belang dat de ondernemingen die mogelijk door het toepassingsgebied ervan zullen getroffen zijn, zich bewust worden van de mogelijke gevolgen ervan en zich onverwijld informeren over de voorwaarden die op hen van toepassing zullen zijn, aangezien reeds bepaald werd dat de referentieperiode waarvoor de situatie van een beoogde entiteit zal worden onderzocht (met het oog op hun mogelijke toepassingsvoorwaarden) om te bepalen of het al dan niet kan kwalificeren als een «coverbedrijf») in sommige opzichten 2 jaar geleden zal beginnen... ofwel **1 januari 2022**.

examinée (aux fins de déterminer si elle peut ou non qualifier au titre de « société écran ») débutera, à certains égards, 2 ans auparavant... soit **le 1er janvier 2022**.

Typhanie AFSCHRIJF

Mobiliteit en koopkracht: een vreemde expertise

Net als bij Covid heeft de regering daarom experts aangesteld, uiteraard gekozen op basis van hun politieke affiniteiten, om haar een mening te geven over de strijd om de koopkracht op peil te houden. Op het vlak van mobiliteit hebben ze enigszins verrast en

minder dan 30 per uur te rijden, worden ze gedwongen om meer te consumeren, omdat we met deze snelheid bijvoorbeeld veel meer verbruiken dan met 60 per uur. Het schrappen van deze verplichting zou dus kunnen leiden tot besparingen op de brandstofkosten. Er wordt ook gevraagd om de «subsidies» op bedrijfswagens te verminderen. Deze subsidies bestaan niet. Niemand dringt tot op heden aan op de aankoop van

die verantwoordelijk is voor het verdedigen van diezelfde koopkracht voorstelt om deze te verwijderen.

Als werkgevers gedwongen worden om het gebruik van bedrijfswagens af te schaffen, zullen ze brutolonen moeten betalen die zwaarder belast zullen worden, en als de werknemer toch een auto wil kopen of huren, zal hij uiteindelijk meer belasting betalen en zal zijn koopkracht dalen.

voorgesteld om de snelheid op de snelweg verder te verlagen en de zogenaamde «subsidies» voor bedrijfswagens te verminderen. Geen van deze remedies is eigenlijk geschikt en men voelt onmiddellijk hun ideologische connotatie.

Dus als we langzamer rijden op de snelweg verbruiken we natuurlijk iets minder en betalen we dus minder voor brandstof. Daarvoor hebben we geen verbod nodig; het is een keuze die iedereen kan maken zonder dat het hoeft. Individuen zijn intelligent genoeg om te kiezen: een beetje winnen aan gaskosten, of tijd overhouden om te werken en misschien meer verdienen.

Aan de andere kant, wanneer bestuurders in sommige steden gedwongen worden om met

thermische auto's. Wat er wel is, is een lagere belasting op het voordeel alle aard dan ook dat wordt toegekend aan personeelsleden die een auto besturen waarvan het gebruik hen door het bedrijf wordt aangeboden. Iedereen weet dat de evaluatie van dit voordeel alle aard dan ook voordelig blijft en dat de werknemer uiteindelijk minder betaalt. Dit is een zeer goede maatregel om de koopkracht van werknemers te garanderen, en het is verrassend dat een groep

Het is toch vreemd dat een groep «experts» precies het tegenovergestelde voorstelt van wat hen wordt gevraagd te vinden.

Om de koopkracht te verminderen, is er echter een voor de hand liggende maatregel die niemand wil overwegen: we zouden misschien de belastingen kunnen verlagen ...

Het is toch vreemd dat een groep «experts» precies het tegenovergestelde voorstelt van wat hen wordt gevraagd te vinden.

Om de koopkracht te verminderen, is er echter een voor de hand liggende maatregel die niemand wil overwegen: we zouden misschien de belastingen kunnen verlagen ...

Mélanie BARON

Het tweede actieplan van het college ter bestrijding van sociale en fiscale fraude

Het tweede actieplan van het College voor de bestrijding van sociale en fiscale fraude komt een jaar na het eerste actieplan, dat maar liefst 29 actiepunten telde en vooral gericht was op de samenwerking en de strijd tegen zwart geld.

Dit tweede actieplan, goedgekeurd op 1 april 2022 door het Ministerieel comité, bevat 23 nieuwe actiepunten en richt zich tegen internationale belastingfraude en complexe frauduleuze constructies.

Onder de besproken maatregelen onthouden we: er wordt een nieuwe termijn van vier jaar voorgesteld voor laattijdige aangiften, een mogelijkheid om de rechter om een dwangsom te vragen in het geval dat de belastingplichtige niet voldoet aan een verzoek om inlichtingen waarop de fiscus meent recht te hebben, een vlotte toegang tot het UBO-register, ...

Een van de beoogde maatregelen trekt vanuit fiscaal oogpunt onze aandacht. Dit is de onderzoeksperiode die kan worden verlengd tot 10 jaar in geval van fraude of complexe aangifte.

Op grond van artikel 354 van het Wetboek van inkomstenbelastingen heeft de belastingdienst in geval van niet-aangifte of laattijdige aangifte in beginsel een onderzoek- en belastingperiode van 3 jaar vanaf 1 januari van het jaar dat

In een trend die erin bestaat om de fiscus steeds meer middelen te geven om gericht te handelen en om in het buitenland gelegen vermogensbestanddelen te belasten, voorziet een wetsontwerp ingediend door Minister van Financiën Vincent Van Peteghem in een nieuw onderzoekstermijn verlengd tot 10 jaar in geval van fraude en complexe aangifte.

het belastingjaar aanduidt waarvoor de belasting verschuldigd is.

Deze termijn kan worden verlengd tot 7 jaar bij aanwijzingen van fraude.

De wet van 11 februari 2019 betreffende fiscale, fraudebestrijdings-, financiële en diverse bepalingen had reeds voorzien in de verlenging van het belastingtijdvak tot 10 jaar voor inbreuken op de bepalingen van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, in combinatie met het gebruik van een juridische constructie in een van de staten die zijn opgenomen op de lijst van staten zonder of met lage belastingen.

In een trend die erin bestaat om de fiscus steeds meer middelen te geven om gericht te handelen en om in het buitenland gelegen vermogensbestanddelen te belasten, voorziet een wetsontwerp ingediend door Minister van Financiën Vincent Van Peteghem in een nieuw onderzoekstermijn verlengd tot 10 jaar in geval van fraude en complexe aangifte.

Dit ontwerp is nog niet in werking getreden en wordt nog besproken.

In een persbericht van 15 april 2022 wordt echter de volgende maatregel aangekondigd:

«Zo komt er een verlenging van de onderzoeks- en belastingtermijnen tot tien jaar voor complexe dossiers. Internationale dossiers zijn vaak zo complex dat de fiscus ze niet tijdig kan oplossen binnen het huidige tijdsbestek. Deze deadline is nu verlengd, omdat complexe tactieken om fraude te plegen niet beloond mogen worden.»

In werkelijkheid is deze maatregel van toepassing op elke belastingplichtige die een grensoverschrijdende activiteit verricht waarvoor de belastingdienst van mening is dat de aangifte in een dergelijk geval als complex kan worden gekwalificeerd.

Gezien de vaagheid van dit begrip «complex» en het grote aantal belastingplichtigen dat deze voorgestelde maatregel kan treffen, leidt dit uiteraard tot politieke onenigheid en de MR hekelt een dergelijk project en beschouwt het als een echte «ontsporing».

We moeten herhalen dat dit momenteel een ontwerp is dat nog in behandeling is, hoewel het voorstel van Minister Van Peteghem op 1 april 2022 door de Ministerraad werd goedgekeurd.

Pascale HAUTFENNE

Kwijtschelding van btw-boetes: volledige bevoegdheid voor de rechter

Het Hof van Cassatie heeft zopas bevestigd dat de rechter bij wie beroep is ingesteld tegen een administratieve beslissing tot kwijtschelding of vermindering van een btw-boete, volledige rechtsmacht heeft waardoor hij alles kan toetsen wat ter beoordeling van de administratie staat.

In het kader van zijn evenredigheidstoetsing van de door de belastingautoriteiten opgelegde geldboete had het hof van beroep van Luik geweigerd rekening te houden met de medewerking van de belastingplichtige aan de administratie.

Het hof had zeker eerst beslist dat de medewerking van de belastingplichtige tijdens de belastingcontrole «een omstandigheid is die eigen is aan de persoon van de belastingplichtige», en dit punt werd niet in cassatie bekritiseerd.

Het arrest van het hof wordt daarentegen gecensureerd voor zover het van oordeel is dat deze omstandigheid buiten de wer-

kings sfeer valt van de uitoefening door de rechter van de evenredigheidstoetsing van de fiscale geldboete.

Op grond van artikel 9 van het Besluit van de Regent nr. 78 beslist de Minister van Financiën over vorderingen tot kwijtschelding van boetes en verhogingen van de rechten als geldboeten, anders dan die welke door de rechter zijn uitgesproken.

In het arrest van 15 mei 2008 heeft het Grondwettelijk Hof reeds geoordeeld dat «artikel 70 van het Wetboek van de belasting op de toegevoegde waarde niet in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 6, § 1, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens», indien het aldus wordt uitgelegd dat het de rechter machtigt, «beroep ingesteld tegen de beslissing die de Minister van Financiën of zijn gemachtigde overeenkomstig artikel 9 van het Besluit van de Regent van 18 maart 1831 heeft genomen om volledige rechtsmacht uit te oefenen, zodat hij alles kan toetsen wat ter beoordeling van de administratie staat».

In casu had de belastingplichtige echter een verzoek om kwijtschelding van de geldboete aan

de administratie gericht en had de belastingdienst de geldboete verlaagd, rekening houdend met onder meer de ernst van de inbreuken en het voornemen om de belasting te ontduiken, maar ook met het feit dat de belastingplichtige gedurende het gehele onderzoek medewerking had verleend.

Het hof overweegt dat het recht van toetsing van de boete door de rechter, bij wie de zaak na de administratieve beslissing aanhangig is gemaakt, hem in staat stelt «met inachtneming van alle omstandigheden van de zaak te onderzoeken of de boete niet onevenredig is aan de overtreding, zodat hij kan onderzoeken of de administratie in redelijkheid een bestuurlijke boete van deze omvang kan opleggen».

Het hof voegt daaraan toe dat de rechter «in dit verband in het bijzonder rekening kan houden met de ernst van het strafbare feit, het percentage reeds opgelegde straffen en de wijze waarop in soortgelijke zaken is beslist, maar rekening moet houden met de mate waarin de administratie zelf gebonden was aan die sanctie».

Het arrest waaruit uit deze verklaringen blijkt dat een gemachtigde van de Minister van Financiën, die

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat een systeem van administratieve boetes, zoals fiscale sancties, niet in strijd is met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, mits de belastingplichtige elke tegen hem genomen beslissing kan voorleggen aan een rechtbank van volledige rechtsmacht.

Laten we daarom het Hof van Cassatie complimenteren met deze essentiële verduidelijking in een rechtsstaat.

door de belastingplichtige een hoger beroep op grond van artikel 9 van het Besluit van de Regent heeft ingesteld, met name voor de beoordeling van de proportionaliteit van de sanctie rekening heeft gehouden met de medewerking van verzoekende partij gedurende het gehele onderzoek, beslist dat deze medewerking «een omstandigheid is die eigen is aan de persoon van de belastingplichtige buiten de beoordeling van een schending van het evenredigheidsbeginsel» en dat het aan de controle van de rechter ontsnapt, in strijd is met artikel 70, § 2, eerste lid, van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde.

Artikel 70, § 2, van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde

waarde machtigt de rechter, bij wie beroep is ingesteld tegen de beslissing die krachtens artikel 9 van het Besluit van de Regent van 18 maart 1831 door de Minister van Financiën of zijn gemachtigde is genomen, immers om volledige rechtsmacht uit te oefenen, zodat hij alles kan toetsen wat ter beoordeling van de administratie staat.

Het gaat hier om de eerbiediging van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en het recht op een eerlijk proces.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat een systeem van administratieve boetes, zoals fiscale sancties, niet in strijd is met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten

van de Mens, mits de belastingplichtige elke tegen hem genomen beslissing kan voorleggen aan een rechtbank van volledige rechtsmacht.

Laten we daarom het Hof van Cassatie complimenteren met deze essentiële verduidelijking in een rechtsstaat.

Typhanie AFSCHRIFT

Een vernieuwing van het beginsel van behoorlijk bestuur en rechtszekerheid

Veel belastingplichtigen voelden zich gefrustreerd toen de administratie, na een toezegging aan hen te hebben gedaan, of gewoon een overeenkomst te hebben bereikt over een interpretatie van de wet, van gedachten veranderde en hen in hun legitieme verwachtingen over hoe de wet toe te passen, teleurstelde.

In 1992 had het Hof van Cassatie het bestaan vastgesteld van een beginsel van «behoorlijk bestuur» of «rechtszekerheid», volgens hetwelk de administratie rekening moest houden met de legitieme verwachtingen dat zij door haar houding jegens een belastingplichtige had gewekt. Dit kon van toepassing zijn, omdat ze zich had uitgesproken over haar interpretatie van de wet of omdat ze, met volledige kennis van zaken, een duidelijke houding had aangenomen voor een boekjaar. Toen haar houding vervolgens veranderde, konden belastingplichtigen zich beroepen op het beginsel van behoorlijk bestuur.

Het Hof moest echter later, in talrijke opeenvolgende arresten, uitleggen dat dit beginsel geen voorrang kon krijgen op het «legaliteitsbeginsel». Met andere woorden, het kon niet leiden tot het overtreden van de wet. Daardoor heeft het beginsel het grootste deel van zijn belang verloren, aangezien, afgezien van het gebied van de kosten van beroepskosten,

waar het recht zelf de mogelijkheid van individuele overeenkomsten erkent, de meeste kwesties voor de toepassing van het beginsel juist betrekking hebben op gevallen waarin het recht uiteindelijk voorrang krijgt.

Er zat logica in deze redenering, aangezien het beginsel van behoorlijk bestuur als een

ringscontract. Het standpunt van de federale belastingdienst was dat het geschonken goed het patrimonium van de schenker permanent verlaat en dat er niet langer een bepaling is voor anderen om het onroerend goed toe te voegen aan het patrimonium van de overledene. Toen de zaak werd geregeld door Vlabel, de Vlaamse belastingdienst, veranderde deze

Door een benadering te volgen die al waarneembaar was in een arrest uit 2016, besliste het Hof van Cassatie in een arrest van april 2022 dat het legaliteitsbeginsel niet systematisch voorrang kon krijgen op het rechtszekerheidsbeginsel.

algemeen rechtsbeginsel werd beschouwd, van een niveau gelijk was aan de wet, en dat dus geen voorrang kon hebben op het recht.

De jurisprudentie is echter geëvolueerd. Het Hof van Cassatie aanvaardde dat inzake btw, een materie die hoofdzakelijk door Europese richtlijnen wordt geregeld, het algemene beginsel van behoorlijk bestuur van het «Europees recht» voorrang had op dat van de Belgische wettigheid, op grond van de voorrang van de regels van het Europees recht.

Maar de laatste tijd is de evolutie veelbelovender.

Door een benadering te volgen die al waarneembaar was in een arrest uit 2016, besliste het Hof van Cassatie in een arrest van april 2022 dat het legaliteitsbeginsel niet systematisch voorrang kon krijgen op het rechtszekerheidsbeginsel.

Het ging hier over een schenking van een levensverzeke-

laatste de federale visie op de zaak, zonder de wetgeving te wijzigen, en weigerde ze deze mening in een individueel geval te volgen voorafgaand aan haar nieuwe standpunt.

Het was op dit vlak dat het Hof van Cassatie besliste dat het legaliteitsbeginsel niet systematisch voorrang kon krijgen.

Het is echter niet zeker dat het rechtszekerheidsbeginsel zelf voorrang heeft op het legaliteitsbeginsel. Sommigen zijn van mening dat het Hof in werkelijkheid een «belangenafweging» tussen de twee beginselen in de omstandigheden van elk geval wilde toestaan.

Dit is misschien niet de beste manier om het conflict tussen deze twee principes op te lossen, maar het laat op zijn minst hoop voor degenen die het gevoel hebben dat ze het slachtoffer zijn van inconsistentie in de manier waarop de administratie in sommige gevallen een situatie beoordeelt.

Françoise BALTUS

Een redelijke termijn inroepen tegen btw- navorderingen?

Aan het begin van het jaar heeft het Hof van Justitie in Luxemburg een arrest gewezen dat het debat opende over de inachtneming van de redelijke termijn voor btw-navorderingen.

Dit was de context.

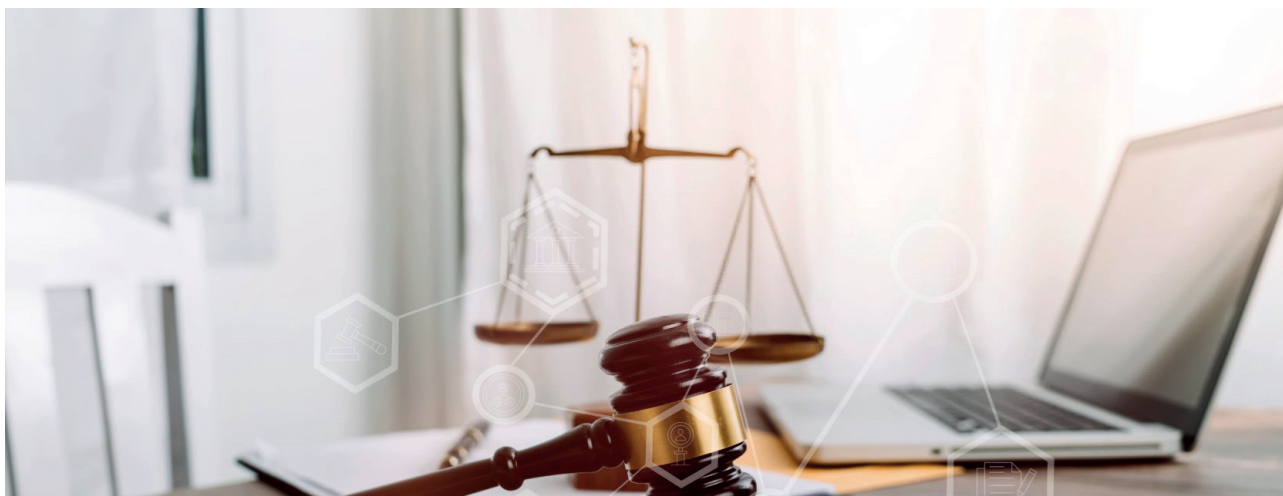
Na een eerste belastingcontrole die zonder enige bijzondere aanpassing was geëindigd, werd een Roemeense onderneming

De navordering was gebaseerd op de motivering dat de administratie redelijkerwijs vermoedde dat er een kunstmatige situatie was ontstaan voor het bedrijf om haar kosten fictief te verhogen en de overeenkomstige btw af te trekken, zonder dat er sprake was van reële economische transacties.

Het bedrijf diende bezwaar in, maar de administratie vond dat het onderzoek moest worden uitgesteld in afwachting van de strafrechtelijke beslissing. Bovendien schortte het bezwaar de uitvoering van de navordering niet op. Het bedrijf ging in beroep bij het Hof van Beroep om een beslissing

Voor het Hof van Cassatie voerde het bedrijf aan dat enkel bewijs was gevonden dat haar aankopen mogelijk fictief waren, en dat de vraag of ze al dan niet fictief waren, pas zou worden beslist wanneer de strafzaak definitief was beslecht.

Het Hof van Cassatie betwistte de toepassing van het beginsel van fiscale neutraliteit (waaraan het recht op btw-af trek is verbonden) wanneer «de belastingdienst aanvankelijk een belastingaanslag uitvaardigt die onmiddellijke gevolgen heeft door het recht op btw-af trek te weigeren wanneer zij op dat moment niet over alle

opnieuw gecontroleerd, op uitdrukkelijk verzoek van het Parket, dat een strafzaak van belastingontduiking tegen verschillende van haar leveranciers en haar manager behandelde.

In die context heeft de belastingadministratie de situatie van het bedrijf dus geregulariseerd door te weigeren btw af te trekken op haar aankopen bij leveranciers die aan een strafrechtelijk onderzoek onderworpen zijn.

ten gronde te verkrijgen en in elk geval de uitvoering van de belasting op te schorten.

Zijn beroep werd verworpen op grond dat de schorsing van de beslissing op het bezwaar noodzakelijk was om het risico van tegenstrijdige beslissingen te vermijden en dat er geen schijn van onwettigheid of dreigende schade bestond die de opschorting van de uitvoering van het bericht van navordering rechtvaardigde.

objectieve elementen beschikt die verband houden met de betrokkenheid van de belastingplichtige bij btw-fraude en dat, in een tweede stap, de beslissing op het tegen dat advies ingediende bezwaar wordt geschorst totdat de feiten zijn opgehelderd in het kader van een strafrechtelijk onderzoek dat tot doel heeft de betrokkenheid van de belastingplichtige bij die fraude vast te stellen.». De vraag werd ook gesteld aan het Hof van Justitie vanuit het oogpunt van

het recht op een eerlijk proces dat wordt gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het Hof van Justitie is begonnen met het herhalen van haar traditionele opvattingen, namelijk dat het recht op aftrek fundamenteel is voor de BTW, maar dat het aan de nationale autoriteiten en rechterlijke instanties is om het te weigeren wanneer het wordt gevestigd in het licht van objectieve factoren, ongeacht of het frauduleus of onrechtmatig wordt ingeroepen.

Ze heeft er ook op gewezen dat er volgens haar sprake is van fraude die tot weigering van de aftrek leidde, niet alleen in het geval van fraude door de belastingplichtige zelf, maar ook wanneer hij wist of had moeten weten dat hij door zijn aankoop deelnam aan een transactie die met dergelijke fraude verband hield.

In casu ging het niet zozeer om de vraag of de Roemeense overheid gerechtigd was het recht op aftrek te weigeren aan een belastingplichtige die betrokken was bij fraude. De belangrijkste vraag was of ze de belastingaftrek niet kon handhaven op basis van bewijs van fraude, maar op basis van bewijsmateriaal, dat nog moet bevestigd worden via het strafrechtelijk onderzoek.

Het EU-recht is nog steeds zeer procedureel pover en voorziet niet in de bewijsmodaliteiten met betrekking tot btw-fraude. Het Hof herinnerde er derhalve aan dat dit bewijs overeenkomstig de regels van het nationale recht moet worden aangevoerd, waarbij het

benadrukte dat «het voordeel van het recht op aftrek niet [...] worden geweigerd op basis van veronderstellingen».

Dit neemt echter niet alle controle weg. Ze herinnerde er ook aan dat moet worden nagegaan of deze nationale regels geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het recht van de Unie enerzijds en dat zij de door dat recht, met name door het Europees Handvest, gewaarborgde rechten eerbiedigen anderzijds.

Ze had reeds aanvaard dat de belastingdienst zich had gebaseerd op bewijsmateriaal dat was verkregen in het kader van een niet-afgesloten strafprocedure tegen de belastingplichtige of derden, of dat verzameld was in het kader van daarmee verband houdende administratieve procedures waarbij de belastingplichtige geen partij was. Ze verzet zich er evenmin tegen dat de belastingdienst een vordering in het kader van een afwijzing van het recht op aftrek aanhoudt om aanvullende objectieve gegevens te verkrijgen waaruit blijkt dat de belastingplichtige

betrokken is bij de belastingfraude die tot de weigering van die aftrek heeft geleid.

Maar deze mogelijkheid is verre van absoluut.

Wanneer, zoals in casu waar het gaat over het recht op btw-aftrek, moet het recht van de Unie uitgevoerd worden met inachtneming van het recht op behoorlijk bestuur.

Met andere woorden, de schorsing van de behandeling van het bezwaar kan niet «tot gevolg hebben dat de uitkomst van deze administratieve bezwaarprocedure langer wordt dan een redelijke termijn».

Dit arrest is waardevol in een staat als België waar veel schuldverklaringen door de strafrechter niet gepaard gaan met veroordelingen omdat de redelijke termijn wordt overschreden. Kunnen dergelijke strafrechtelijke beslissingen nog steeds belastingnavorderingen, die ondertussen opgeschort werden, op basis van EU-wetgeving dragen?

De schorsing van de behandeling van het bezwaar kan niet «tot gevolg hebben dat de uitkomst van deze administratieve bezwaarprocedure langer wordt dan een redelijke termijn».

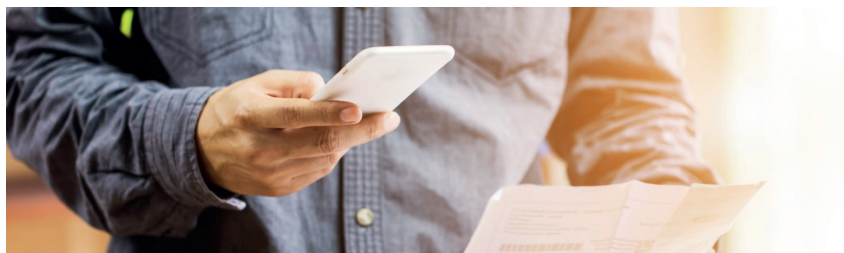
Dit arrest is waardevol in een staat als België waar veel schuldverklaringen door de strafrechter niet gepaard gaan met veroordelingen omdat de redelijke termijn wordt overschreden. Kunnen dergelijke strafrechtelijke beslissingen nog steeds belastingnavorderingen, die ondertussen opgeschort werden, op basis van EU-wetgeving dragen?

Typhanie AFSCHRIFT

De fiscus mag uw telefoonfacturen niet opvragen bij uw operator

De rechtbank van eerste aanleg te Brussel heeft zojuist een mooie principiële beslissing genomen.

De Bijzondere Belastinginspectie, altijd benieuwd naar informatie, en die haar bevoegdheden voortdurend wil uitbreiden, had Proximus gevraagd naar de telefoonrekeningen van een bedrijfsleider.

Ze vermoedde dat hij om fiscale redenen ten onrechte in het buitenland gedomicilieerd was, en dat hij daadwerkelijk in België woonde. Gedetailleerde facturen van een telefoonoperator maken het soms mogelijk om bepaalde vermoedens van verblijf in België vast te stellen door gesprekken vanuit België enerzijds en in het buitenland anderzijds op te nemen. Het is hiervoor niet nodig om details over de «aansluitingen» te activeren tijdens oproepen.

Met een gevoel van privacy dat moet worden gerespecteerd, weigerde Proximus in te gaan op het verzoek van de BBI. Deze

laatste legde haar een boete op omdat ze niet had gereageerd op een verzoek om informatie, en Proximus stelde moedig een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg.

Het is dat beroep dat gegrond werd verklaard.

In beginsel kan de belastingdienst informatie opvragen bij derden, normaal gesproken elke derde, om de fiscale situatie van een belastingplichtige te bepalen. Maar in dit geval was de informatie een kwestie van privacy. Deze regel is een fundamentele regel, waarvan de zeer algemene bepaling voor het opvragen van informatie niet toestaat dat bij gebrek aan precisie wordt afgeweken. Kortom, als de wet expliciet had voorzien in de verplichting voor telefoonoperatoren om de belastingdienst te antwoorden, is het mogelijk dat de rechter de fiscus in het gelijk zou hebben gesteld, hoewel de bescherming van de persoonlijke levenssfeer afhankelijk is van een hogere

standaard, het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, maar aan bepaalde beperkingen is onderworpen.

Bij gebreke van een voldoende nauwkeurige bepaling was de rechtbank dan ook van oordeel dat Proximus niet verplicht was om te reageren op het verzoek om inlichtingen van de fiscus.

Dit is slechts een beslissing in eerste aanleg en er kan nog beroep tegen worden aangetekend.

Dit is echter een bemoedigend besluit. Maar het heeft ook bepaalde beperkingen: het is uiteraard niet van toepassing wanneer de telefoonrekening die is van een bedrijf of een werknemer die van plan is het bedrag als beroepskosten af te trekken en die het dus zelf moet overleggen. In zo'n geval hoeft de fiscus niet eens informatie op te vragen aan een telefoonoperator.

Het is te hopen dat een dergelijke beslissing een einde zal maken aan de vele pogingen van de overheid om de privacy te negeren om informatie op te vragen die duidelijk de privacybescherming zou schenden. Of, integendeel, we moeten vrezen dat onze Minister van Financiën op een dag een wet zal aannemen die de magere bescherming van degenen die hun privacy willen beschermen, verder wijzigt.

Het is te hopen dat een dergelijke beslissing een einde zal maken aan de vele pogingen van de overheid om de privacy te negeren om informatie op te vragen die duidelijk de privacybescherming zou schenden. Of, integendeel, we moeten vrezen dat onze Minister van Financiën op een dag een wet zal aannemen die de magere bescherming van degenen die hun privacy willen beschermen, verder wijzigt.

Perrine RUDEWIEZ

Een vergissing door afleiding is een materiële fout

Onlangs heeft het Hof van Beroep van Brussel aanvaard dat een vergissing door afleiding wordt beschouwd als een materiële fout die recht geeft op ontheffing.

Artikel 376, § 1 WIB 92 voorziet in een procedure die u in het bijzonder toelaat om een te hoge belasting te verlagen wanneer deze het gevolg is van een materiële fout, een overlapping, een nieuw feit op voorwaarde dat de productie of de laattijdige bewering ervan gerechtvaardigd is door gegronde redenen, dat de procedure binnen vijf jaar wordt ingesteld en dat er geen vordering is ingediend.

In het arrest van het Hof van Beroep staat dat de fout werd gemaakt door de ambtenaar die was vergeten het bedrag met betrekking tot energiebesparende maatregelen in de bijbehorende

code in te schrijven. Het Hof was van mening dat er inderdaad sprake was van een administratieve fout bij het verlenen van de ontheffing.

Merk op dat het niet uitmaakt of de fout is gemaakt door de ambtenaar of de belastingplichtige.

Dit is niet het geval wanneer het gaat om een eenvoudige vergissing of nalatigheid, bijvoorbeeld wanneer uitgaven niet geboekt worden op het juiste boekjaar.

In dit geval kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van een fout of een grove fout en kan alleen een bezwaar worden ingediend binnen zes maanden na verzending van het aanslagbiljet

van de rol (vanaf de derde werkdag na de datum van verzending).

In dat arrest herinnert het Hof eraan dat de procedure van ambtshalve ontheffing is ingegeven door billijkheid, wat betekent dat zij ruim moet worden toegepast, met als doel dat de belastingplichtige niet te veel wordt belast.

Denk je dat je werd afgeleid bij het invullen van je aangifte? Ons kantoor staat te uwer beschikking om u te begeleiden in uw stappen.

In dat arrest herinnert het Hof eraan dat de procedure van ambtshalve ontheffing is ingegeven door billijkheid, wat betekent dat zij ruim moet worden toegepast, met als doel dat de belastingplichtige niet te veel wordt belast.

Denk je dat je werd afgeleid bij het invullen van je aangifte? Ons kantoor staat te uwer beschikking om u te begeleiden in uw stappen.

De afschaffing van het belastingvoordeel gericht op de bepaling voor anderen in levensverzekeringscontracten in het Brussels Gewest.

Onlangs werd het ontwerp van ordonnantie goedgekeurd betreffende de wijziging van artikel 8 van het Brussels Wetboek van Successierechten betreffende het bedingenbehoefevan derden, dat van toepassing is op verschillende soorten levensverzekeringsovereenkomsten.

De betrokken wettelijke bepaling stelt, “Worden geacht als legaat te zijn verkregen, de sommen, renten of waarden die een persoon geroepen is kosteloos te ontvangen, bij het overlijden van de overledene, ingevolge een contract bevattende een door de overledene of door een derde ten behoeve van de verkrijger gemaakt beding”. Dit is met name het geval voor wederzijdse levensverzekeringsovereenkomsten, dat wil zeggen dat elke begunstigde afzonderlijk, nadat hij een levensverzekeringsovereenkomst had afgesloten waarin het overlijden van de een van de ander was voorzien, de mogelijkheid bood om van successierechten te worden vrijgesteld.

Kortom, de voorwaarde was het overlijden van de verzekerde, maar de onderschrijver van de levensverzekering (degene die

bepaalt bij het overlijden van de verzekerde) werd de begunstigde op het moment van zijn overlijden. In het onderhavige geval moest de bedinger de bedoeling hebben om niet ten behoeve van hem, maar ten behoeve van een derde te bedingen en hem een eigen recht toe te kennen.

De wetgever ging er echter van uit dat de toepassing van dit (wettelijk) fiscale voordeel bedoeld was om belasting in de erfbelasting te ontwijken. Door verschillende elementen te benadrukken die zijn beslissing rechtvaardigen. Enerzijds door zijn wens om de Brusselse belastingwetgeving te harmoniseren met die van het Vlaamse en Waalse Gewest, waardoor het op lange termijn mogelijk wordt om interregionale belastingconcurrentie te verminderen.

En anderzijds om de rechtszekerheid met betrekking tot de fiscale behandeling van levensverzekeringsovereenkomsten te versterken, door een einde te maken aan uiteenlopende meningen over de vraag of de levensverzekeringsovereenkomsten die de verzekeringnemer aan de

begunstigde geeft, belastbaar zijn voor erfbelasting. Ten slotte, (ii) door mee te delen dat de vaststelling van dit voorstel van verordening ook tot doel heeft te voldoen aan arrest nr. 80/2021 van 3 juni 2021 van het Grondwettelijk Hof, dat tot gevolg heeft dat belastingplichtigen die in het buitenland betaalde belastingen kunnen aftrekken voor alle goederen, roerend of onroerend, die worden gehouden.

Hieruit volgt dat de winst die zal worden toegerekend aan de belastingplichtige die de overeenkomst toepast, die het beding ten behoeve van anderen is in het kader van de levensverzekering de bepaling is, als gevolg daarvan onderworpen zal zijn aan de successierechten.

Om het probleem van het beding ten behoeve van anderen te vermijden, onthoud dat het mogelijk is om een voorafgaande schenking van fondsen te doen, en dat de schenker dan voor zichzelf bepaalt ...

De winst die zal worden toegerekend aan de belastingplichtige die de overeenkomst toepast, die het beding ten behoeve van anderen is in het kader van de levensverzekering de bepaling is, zal als gevolg daarvan onderworpen zijn aan de successierechten.

Om het probleem van het beding ten behoeve van anderen te vermijden, onthoud dat het mogelijk is om een voorafgaande schenking van fondsen te doen, en dat de schenker dan voor zichzelf bepaalt ...

Typhanie AFSCRIFT

Een schenking registreren op MyMinFin ?

Wanneer men een schenking doet van roerende goederen is ze enkel onderworpen aan de verplichte registratie als ze voor een Belgische notaris werd geakteerd, aangezien alle Belgische notariële akten moeten geregistreerd worden, of, sinds een wet van december 2020, als ze na de inwerkingtreding van die wet voor een buitenlandse notaris werden verleden.

In dat laatste geval moet men dus zelf het initiatief nemen om de schenking te registreren.

Hetzelfde gebeurt wanneer, zonder verplicht te zijn om te registreren, wordt besloten om over te gaan tot de registratie van documenten die getuigen van een onrechtstreekse schenking of een handgift. Ook al is het niet verplicht, het is vaak nuttig omdat het vermijdt dat de schenking onderworpen wordt aan successierechten in geval van overlijden van de schenker binnen de drie jaar (vier jaar in Wallonië).

In dat geval, om door te gaan met de registratie en de registratierechten te betalen (van 3% tot 3,3% afhankelijk van het

Gewest), kan men ofwel naar het registratiekantoor gaan, er een brief naar sturen, of, sinds kort, de registratie doen op MyMinFin.

Het is dan noodzakelijk om een PDF te uploaden die overeenkomt met de scan van het document met de handgeschreven handtekeningen van de schenker en de begiftigde of een origineel digitaal document met de elektronische handtekeningen van de partijen.

Men krijgt dan een uitnodiging tot betaling.

Helaas staat dit geen directe registratie toe. Dit zal alleen plaatsvinden tijdens de openingstijden van het kantoor. Deze situatie kan zeer nadelig zijn in het geval van het dreigende overlijden van de schenker. In dit

geval is het sowieso beter om een akte te laten verlijden voor een Belgische notaris.

Kunnen we ervan uitgaan dat registratie door MyMinFin enig voordeel oplevert? Dat lijkt zeer twijfelachtig. De administratie heeft er belang bij, omdat in werkelijkheid de belastingplichtige haar werk doet, in plaats van haar functionarissen. In vergelijking met de verzending per post of de voorlegging ter plaatse zien we nauwelijks hoe de belastingplichtige er enig belang in kon vinden.

Integendeel, we moeten ons afvragen of de administratie niet geleidelijk zal eisen dat dit soort handelingen systematisch en op een dag verplicht elektronisch worden uitgevoerd om het werk van haar functionarissen te verminderen. Zo'n afwijking zien we nu al als we zien dat op het vlak van inkomstenbelastingen mensen die een computersysteem gebruiken om hun boeken en documenten bij te houden, gedwongen kunnen worden om die te communiceren op een zogenaamd beveiligd platform van de FOD Financiën.

Kunnen we ervan uitgaan dat registratie door MyMinFin enig voordeel oplevert? Dat lijkt zeer twijfelachtig. De administratie heeft er belang bij, omdat in werkelijkheid de belastingplichtige haar werk doet, in plaats van haar functionarissen. In vergelijking met de verzending per post of de voorlegging ter plaatse zien we nauwelijks hoe de belastingplichtige er enig belang in kon vinden.

Typhanie AFSCHRIFT

Pascale HAUTFENNE

Mélanie DAUBE

Perrine RUDEWIEZ

Laure VAN DE PUTTE

Mélanie BARON

Françoise BALTUS

IDEFISC

Tel. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

IDEFISC WORDT GEPUBLICEERD DOOR

Typhanie AFSCHRIFT

MET DE SAMENWERKING VAN

Pascale HAUTFENNE, hoofdredacteur

EN

Perrine RUDEWIEZ

Laure VAN DE PUTTE

Mélanie BARON

Françoise BALTUS

Stéphanie SEGHERS

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Typhanie AFSCHRIFT

Lenstraat, 13

1000 Brussel

INTERNET

www.idefisc.be

VOLGEND NUMMER:

September 2022

Om IDEFISC te ontvangen per elektronische post, stuur uw adres naar info@idefisc.be

De informatie die door IDEFISC wordt gepubliceerd is alleen voor informatiedoeleinden; het is geen juridisch advies over specifieke situaties.

Dit nummer is ook beschikbaar in het Frans.

Als u deze wilt ontvangen, stuur dan een e-mail naar info@idefisc.be

DESIGN BY

Admax Consulting

IDEFISC

